

kelle kallal ta tahab. Aga küll se võib üks raske töö olla, sest siit saadik ei ole ta veel tulise wangre eest lahti saanud, käib iga veel aega mööda ümber ja otsib, keda ta võiks parandada. Aga kes võiks niisugust wiinalakkujat talupoega, teu- ehk woorimeest parandada! Ja ommeti naad peaksid seda küll meeles pidama ja kui naad Gantsust ei hooli, ommeti ise eneste peale halastama. Sest kelle kallal waene Gants kord ilma asjata oma tööd tegi, need wõtawad pea wiimse leiwa marja suhu, sest neid ei jäta kurat mite kuu nende kurjuse sisse elama, wõtab neid pea kaa oma töö hooste hulka — ja muidugi teada, et siis enam neile meeleparandamist ei ole. Mu ellamem, kes elatand ja tark inimene oli, teadis enam, kui sada juttu niisugustest, kes Jõulu ehk muul kallil õhtul Gantsuga koku said, aga ei keegi oma kasuks, waid läksid pea kõik wiletsal kombel hukka.

Nõnda kõneles kene noor mees. Niisugusi juttusid kuuldakse iga lahti südamel ja tõsise meelega, iseäranis keiköö ajal. Kõik silmad waataksid pitka Danieli peale ja tema pale oli kahwastand, ots hiline. Müüid enam keegi ei teinud nalja, waid läksid ühe teise järele waitseste uksest wälja. Olgu wahel südamed kõwad kui kalju,

ommeti on neid wähä leida, kes niisuguse jutu järel, kallil ööl, kui naad keiköö ajal peawad koju minema, veel palju naeraksid ja kelle süda rinnus ei peaks pöksuma. Kui suurem hull sai äraläinud, ütles pitk Daniel tallipoisi wastu: „Kuule, eks ma täna sinu juures wõi magada? Tõeste, ma ei tahaks sel öösel mite üksi jääda!“ Muidu Daniel rääkis hoopis teisiti; ial ta ei belnud: „tõeste!“ waid iga: „wõtku mind kurat!“ Täna ta enam ei julend wanduda. — Tallipois oli selle nõuuga wääga rahul, sest ta wärises ise kaa, mõeldes, et temalgi kurjuse palk nii ligi wõis olla. Ehk ta kaa, seda jutu kuuldes oma meele tuletas, et ta sagedaste wäsiind hooste matist karmala täied kaeru oli kõrwale saatnud ja ise kaa hobuse tapjaks saanud. Oh, warastatud kaerad olid nüüd kui põlewad söed ta südame peal. Üks wööras oli veel tupa jäänud, enne nimetatud rätsep; oh tema waene rauf oleks hea meelega ööseks teiste kabe wahel pugenud; tema endine julgus oli ammu kadunud. Aga siin ei olnud temaga armu, teised ei teinud temaga tegemist. Waene mees, pidi veel kaks ehk kolm wersta maad linna minema, pidi üle lageda — nagu foldan, keda nuheldakse — kadalippu jooksuma aedade ja kraawide wahelt läbi, kus ta iga samm